

[Axel Kristensen.]

sig at undervise i et specialfag, hvis de fik den fornødne pædagogiske uddannelse, men man får ikke at vide, hvad der kan fremskaffes, uden at stille muligheden for at få en eksamen til rådighed og uden at sige, på hvilke vilkår de kan blive ansat. Lad os så se, hvad der kommer.

I øvrigt mener jeg, at man næsten ikke kan være for pessimistisk med hensyn til lærermangelen, for jeg tror, at behovet for uddannelse vil stige langt ud over, hvad man forestiller sig, og da seminarier er det eneste sted, vi har til uddannelse af mennesker til den almene uddannelse af befolkningen, tror jeg, at behovet for disse bliver større, end man kan forestille sig.

Det generer mig i ganske særlig grad, at man, fordi der er lærermangel, skal være hindret i at have meget små 1. klasser. Der ligger en uhyre værdi i at arbejde med små 1. klasser, hvorimod jeg tror, man lettere kan have større klasser for de lidt større børn.

Det foreliggende lovforslag om folkeskolen kan jeg anbefale gennemført. Jeg sagde ved første behandling, at mit parti nærede megen betænkelighed ved oprettelsen af 10. klasser, ikke fordi vi var imod 10. klasser, for vi erkender, at de, der ikke netop kan komme i boglig linje og nå en realeksamen, også har krav på at få en uddannelse — og der er et stort behov for, at de kan få det — men vi kan ikke acceptere, at man ved at gøre noget udmærket ved udgangen af skolen hindrer, at det i begyndelsen bliver godt, for som jeg sagde: hvad hjælper det, at vi får udmærkede 8., 9. og 10. klasser, hvis undervisningen er dårlig fra 1. til 7. klasse?

Det har derfor været os magtpåliggende — og det har vi fået støtte til fra de andre partier og den højtærede undervisningsminister — at 10. klasser kun skal oprettes de steder, hvor der er et sådant behov, og at der ellers oprettes kursus o. lign. Der må ikke ved oprettelse af 10. klasser blive et større lærerforbrug, end der ellers ville være blevet, og jeg takker for tilsagnet fra

den højtærede minister. Jeg vil også gerne takke de andre partier, fordi de har kunnet være enige med os heri.

Det andet spørgsmål, der har været drøftet, er spørgsmålet om børnehaveklasser. Jeg er ked af dette navn, fordi det kan vildlede. Det skal ikke være børnehav i ordets almindelige forstand, og jeg ville have foretrukket ordet skolemodningsklasser, men det skal jeg jo ikke hænge mig i. Vi vil være med til de nødvendige forsøg for at finde frem til, om en sådan form kan gøre, at børn, når de kommer i 1. klasse, får væsentlig mere ud af skolegangen, end de ellers ville have fået. Selve det at få børnene anbragt og beskæftiget kan løses af de eksisterende former for børnehav, men her ligger en opgave, som jeg tror vil blive større i den tid, der kommer — desværre — fordi børnene kommer meget mindre forberedt til at modtage en undervisning, end de gjorde tidligere. De var vant til at høre efter, de var vant til at få en besked og til at høre på samtaler, men i mange hjem taler man ikke mere sammen: man sidder ved en fjernsynsskærm. Det har allerede givet sig udslag i mange 1. klasser. Jeg erkender altså, at der her er en opgave, men under hensyn til mangelen på lokaler til den almindelige skoleundervisning — man kan jo ikke få bygget alt, hvad man vil — og under hensyn til lærermangelen, der går igen og igen, må vi nøjes med de nødvendige forsøg, og den form, ministeren har tiltrådt i betænkningen, kan vi altså fra vor side være tilfreds med.

Endelig har vi også fået vort synspunkt vedrørende efterskolerne respekteret. Jeg vil gerne her påpege, at disse efterskoler har en opgave ud over at give undervisning, og det har glædet mig meget, at der i udvalget fra alle partiers og også fra den højtærede undervisningsministers side er blevet udtalt stærk sympati for disse efterskoler. Man har erkendt, at de udretter en vældig god gerning de steder, hvor der ikke har været en tilstrækkelig god folkeskole. Men man har også erkendt — og det vil jeg gerne